

El Cigronet

En un petit poble tranquil, envoltat de camps de blat daurat i prats plens de flors silvestres, vivia una mare amb tres fills. Els dos més grans es deien Pere i Joan, mentre que el més petit era conegut com en Cigronet, per la seva mida menuda. Tot i ser el més petit, en Cigronet tenia una ment ràpida i era el més valent dels tres germans, sempre trobant solucions a qualsevol problema que sorgia.

Un matí d'estiu, la mare els va demanar que anessin al bosc a recollir llenya per poder preparar el foc i cuinar el dinar. Amb el sol brillant al cel, els tres germans es van preparar per a la seva missió. En Pere, en Joan i en Cigronet van agafar les seves motxilles i van començar a caminar pel camí que portava al bosc, un camí que ja coneixien bé.

Durant el camí, en Pere i en Joan es van començar a burlar del seu germà petit. "Cigronet, estàs segur que podràs aguantar tot el camí fins al bosc? No ets massa petit per fer aquest tipus de feina?", li va dir en Pere, rient amb sorna.

En Joan, seguint l'exemple del seu germà, va afegir: "Potser hauries de tornar amb la mare i deixar que nosaltres ens encarreguem de la llenya".

Però en Cigronet, lluny de deixar-se intimidar, els va somriure amb seguretat. “No us preocupeu per mi. Potser soc petit, però puc fer el mateix que vosaltres i més!”. Amb aquestes paraules, va continuar caminant amb el cap ben alt, sense deixar-se afectar per les burles.

Un cop dins del bosc, el paisatge va començar a canviar. Els arbres es van fer més alts i frondosos, i la llum del sol es filtrava entre les fulles, creant ombres dansaires a terra. Els tres germans van començar a recollir llenya, però a mesura que s’endinsaven més en el bosc, els camins es van tornar més intricats i foscos. Sospirs del vent passaven entre els arbres, fent que les branques es belluguessin com si el bosc mateix tingués vida pròpia.

De sobte, mentre caminaven, van veure una casa vella al mig del bosc, amb les parets de fusta desgastada i una petita finestra que deixava veure una llum feble a dins. La casa semblava misteriosa, i una mica fora de lloc enmig d’aquell bosc tan espès. La curiositat dels germans va augmentar, i es van acostar per investigar. En Cigronet, amb un sentit de la prudència més desenvolupat que els seus germans, va advertir: “Potser hauríem de trucar abans d’entrar. No sabem qui hi viu”.

Però en Pere i en Joan, amb la seva habitual manca de paciència, van riure de la preocupació d’en Cigronet. “Ets massa poruc, Cigronet! No hi ha res a témer. Som nosaltres qui dominem aquest bosc!”, va dir en Joan, mentre obria la porta sense esperar ni un moment.

A dins de la casa, es van trobar amb una taula ben parada. Hi havia pa, formatge i una gerra d’aigua fresca, com si algú hagués preparat el dinar. Sense pensar-s’ho dues vegades, en Pere i en Joan es van llançar sobre el menjar i van començar a menjar amb avidesa, sense considerar d’on provenia tot allò ni a qui pertanyia.

Mentrestant, en Cigronet va començar a sentir una inquietud creixent. Alguna cosa no li quadrava, i de sobte va sentir un soroll provinent de l'exterior. Es va acostar a la finestra i va veure una figura que s'apropava lentament entre els arbres. Era una dona gran, amb un aspecte estrany i una mirada penetrant. Els seus cabells eren blancs com la neu, però els seus ulls brillaven amb un aire malèfic. En Cigronet va reconèixer immediatament que aquella dona no era una simple velleta, sinó una bruixa!

Amb el cor bategant ràpidament, en Cigronet va girar-se cap als seus germans i va cridar: "Corre, amagueu-vos! Ve una bruixa!".

Però en Pere i en Joan, amb la boca plena de pa i formatge, van riure de nou del seu germà. "No siguis tan poruc, Cigronet. No hi ha cap bruixa! Deixa de fer-te el valent".

Però les seves rialles es van aturar en sec quan la porta es va obrir amb un cruixit. Allà, a l'entrada, la bruixa els mirava amb un somriure maliciós als llavis. "Què feu a casa meva?", va preguntar amb una veu greu i intimidant.

Els germans grans van quedar paralitzats pel terror, les mans tremoloses encara agafant trossos de pa. Però en Cigronet, tot i sentir la por, va mantenir la calma. Sabia que en aquella situació no es podia deixar portar pel pànic. Amb una veu ferma, va dir: "Ho sentim molt, senyora. Hem entrat buscant refugi, però no volíem causar cap problema. Ja marxàvem".

La bruixa, amb els seus ulls brillants, va riure amb una barreja de satisfacció i burla. "Ja que sou aquí, no podeu marxar sense abans jugar a un petit joc amb mi", va dir mentre es fregava les mans.

Els germans grans es van mirar amb desconcert, però sabien que no tenien altra opció que acceptar. “Si podeu resoldre el meu enigma”, va continuar la bruixa, “us deixaré anar. Però si no, us convertiré en sopes!”.

L'enigma que va proposar era: “Tinc claus, però no panys; espais, tanmateix, no habitacions; et puc obrir; així i tot, no puc tancar. Què soc?”.

En Pere i en Joan es van mirar perplexos, sense saber què respondre. El temps passava i les seves cares es tornaven més pàl·lides, no obstant això, en Cigronet, amb un somriure confiat, va dir: “És un teclat!”.

La bruixa, sorpresa per la rapidesa amb què havia respost, va mirar en Cigronet amb admiració. “Has guanyat”, va dir amb un to de frustració. “Podeu marxar, però no torneu mai més!”.

Els tres germans van córrer fora de la casa tan ràpid com van poder, amb el cor encara accelerat pel que havien viscut. Quan van arribar a casa, la seva mare els va rebre amb els braços oberts, sense sospitar la perillosa aventura que havien viscut. En Pere i en Joan, per primera vegada, van mirar el seu germà petit amb respecte i admiració.

“Cigronet, ets el més valent de tots nosaltres”, va admetre en Joan amb humilitat.

Des d'aquell dia, en Pere i en Joan van deixar de burlar-se d'en Cigronet, i el van tractar com l'heroi que realment era. I així, en Cigronet va continuar vivint aventures amb els seus germans, demostrant que la veritable valentia no té res a veure amb la mida, sinó amb el cor i l'enginy.